

jega prijatelja in učitelja, zvedel, da ta Aljtotas nima domovine, niti se ni nikdar rodil in nikdar ne umrje.

Ne samo jedno, a mnogo let trajalo je potovanje dveh prijateljev ali bolje rečeno, učitelja z učencem in naslednikom.

Nadarjeni Sicilijanec je bil iznajdba za Aljtotasa, kakor je bil istotako Aljtotas zaklad za umnega, zvedavega pa tudi zvitega Balzama.

Ves dostojni in nevarni Egipt, potem del Arabijske puščave, za tem Sirijo in vso Sveto deželo — vse sta bila potnika prepotovala.

Sredstva k življenju in potovanju dobival je Aljtotas ne z čarovnijami, ampak z delom. V Aleksandriji, a potem v Siriji prodal je skrivnost sestavljenja nove svetlo purpurove divne barve bogatim trgovcem. Včasih pa je kot zdravnik na čudežen način ozdravljaval bolnike ter se ni branil mu zato ponujene plače.

No pri vsem tem pa sta oba neprenehoma marno delala in Aljtotas je podkril mlademu svojemu pomočniku v vso globočino svojega zares obširnega znanja v rudinstvu, zvezdoslovju, zdravilstvu, botaniki in posvetil ga celo v tako imenovano „naravno“ čarovnijo.

VII.

Minulo je deset let. Neki večer meseca listopada priropotala je skozi Trojanova vrata po cesti iz Tivoli v večno mesto elegantna kočija očividno imenitnega popotnika.

Večer je bil navzlic poznej jeseni jasen, topel in tih, kakoršni bivajo v drugih delih sveta, od Boga manj blagoslovljelih, samo meseca velikega srpana. Večno mesto — Rim — hranitelj slavnih zgodovinskih dogodkov in poročil, polno velikovitih njihovih očividcev — divnih spomenikov ogrnilo se je v večerno meglo. Bližajoča se noč plazila se je kakor senca ter polagala tu pa tam črne svoje proge na velikovite cerkve — palače in vodomete, na tisoč letne triumfalne arke in kolonade. Bajno stari in slavni starec bogatinec Kolisej se je tudi bil ogrnil na pol v temo in le vrhne njegove arkade štrle mogočno po vrsti proti migljajočemu večernemu nebu, kjer je uže na desetine zvezd iskri na mesto skozi okna tega velikanskega granitnega obroča, kakor visečega iz neba na zemljo. In mogel bi starec Kolizej ponosno gledati na večno mesto z visočine ponosnega svojega veličanstva in bojeslovne starodavnosti, ali tam na nebu, dasi daleč, no kakor vstric njega vzrasla je druga granitna zgradba in dvigajoč v nebo veličastni kupol, vidna je za sto vrst daleč na okrog. Pravijo, da je ta zgradba cerkev sv. Petra, in da je to delo rok človeških in jednega človeškega genija. Toda težko je verjeti očem! Šele ko ga gledaš od blizu, — začutiš naenkrat s svetim strahom duha, položenega v to gro-mado in veruješ, da je uprav genij človeški, a ne slepa, brezzavestna elementna sila, ustvaril tega velikana v ime Božje.

In sedaj, ko se je večerni mrak uže zgostil v ozkih in krivih mestnih ulicah, potopilo se je tudi neobjetno

vznožje tega hrama v nočni megli. No kupola in križ njegov se še kopljeta v nebeških modrinah sredi somračne tajnostne mizgotajoče svetlobe.

Tu na zemlji je noč, a tam pri njima, v višavah končuje še le dan.

Sedež svetega očeta, močnega poglavarja vsega katoliškega sveta in vladarja celega kraljestva, prebivališče na stotine duhovnih kongregacij, meniških bratovščin, mesto polno kardinalov, duhovnikov, menihov in romarjev iz vsega katoliškega sveta, mesto molitve in posta — spravljalo se je uže k počitku . . .

Kočija popotnikova se je premikala po pustih ulicah, le tu pa tam se je prikazal kak pozni potnik, ali so važno korakale nočne straže papeževe garde, v šlemih, z dolgimi sulicami, vnušiteljno bliščečimi na ramah . . . In povsod, kjer so šli mimo in jednoglasno kriknili dve tri besede, ugašale so luči na ulicah, v štacunah, v vratih, oknah, domov in hišic . . . Mestni prebivalci in zemljani meniškega mesta šli so radi — ne radi rano spat.

Kočija se je ustavila blizu trga Barberini pred dovolj velikim domom z ogromnimi železnimi vrati, nad katerimi je visela železna plošča s pozlačenim konjem . . . Ta krčma bila je po zunanosti videti skromna, a sicer pa je bila najboljša v mestu.

V gostilni pri „Zlatem konju“ prenočevali so samo bogati popotniki. Vkljub obhodu straže, videle so se še tu iz oken luči. Krčmar bil je bržkone gostoljuben do papeževih vojakov. Iz kočije je stopil človek male rasti uže precej prileten, ter jel trkati z visečim na vratih železnim obročem.

Močen glas zagrnal je po celi ulici ter odmeval na trgu. Vrata so se takoj odprla in na pragu se je prikazal, zdehaje, hišni gospodar, držeč v roki bakreno svetilko s tremi jarko gorečimi in kadečimi plameni.

„Ali imate prazne sobe in hleve“? vprašal je starec, dasi star, no bodo na pogled.

„Imam. Imam . . . Ali za koga pa? Kdo ste? Odkod“?

„Za grofa Kaliostro, stotnika kraljevo španjske armade . . .“

Krčmar se je kmalu vzdramil in podvival.

V petih minutah bil je ves dom, krčmarjeva družina in prisluga — vse je bilo na nogah.

Iz kočije stopil je polagoma zastaven in krasen mož srednje rasti, v lahkem črno svilenem plašču, z velikim, črnim, na stran pomaknjenim klobukom, za katerim je tičalo sivo, skoraj do ram segajoče pero. Izpod razpahnenega plašča se je videla vijolčasto svilena kamižola in temno lilovi kaftan z zlatim ovratnikom.

(Dalje sledi).

Razglas

o prihodnjem tečaju podkovske šole v Ljubljani.

Novi šolski tečaj na podkovski šoli c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani se prične dne 1. julija 1900.

Poleg podkovstva se učenci podkovske šole uče tudi o ogledovanju živine in mesa.

Kdor želi priti v podkovsko šolo, naj vloži prošnjo za sprejem, in naj ji priloži:

1. izpisek iz krstne knjige (ali krstni list),
2. domovinski list,
3. šolsko spričevalo,
4. učno spričevalo v dokaz, da se je podkovstva izučil pri kakem kovaškem mojstru,
5. župnikovo ali županovo spričevalo o poštenem vedenju,

Ubožni prosilci, ki se ne morejo šolati ob svojih stroških, niti ne morejo pričakovati podpore od svojcev, morejo dobiti po 50 gl. podpore pri kmetijski družbi. Prošilec za podporo mora svoji prošnji poleg navedenih prilog priložiti še:

6. ubožni list,
7. potrdilo, da je že dve leti bil za kovaškega pomočnika.

Prošnje za vsprejem v podkovsko šolo naj se do 15. junija l. 1900. pošljejo vodstvu podkovske šole v Ljubljani.

Šola bo trajala do konca decembra l. 1900.

Kdor dobro prestane preskušnjo, more po postavi iz 1873. l. dobiti patent podkovskega mojstra: brez preskušnje pa sedaj nihče ne more postati podkovski mojster.

Nauk v podkovski šoli je brezplačen, učenci morejo skrbeti le za živež in za stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski sobi.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zatorej naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,
začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 27. in 28. junija t. l., in sicer: 27. junija skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 28. junija pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisanem vodstvu do dne 15. junija t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 2. maja 1900.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški.

Novice.

— **Osebnosti.** Zapovednik 56. brigade (ljublanske) general-major gosp. Liborij Frank je menjal svoje službeno mesto z zapovednikom 12. brigade general-majorjem gosp. Ferdinandom pl. De Somainom. — Štabni zdravnik gosp. dr. Fran Košmelj v Zadru je imenovan šef-zdravnikom 6. divizije. — Major pešpolka št. 17. gosp. Elija Kukić je imenovan podpolkovnikom pri pešpolku št. 16. — Stotnik v Ljubljani gosp. Danijel Bastaja je imenovan majorjem. — Premeščena sta sodna pristava gg. Jos. Roth iz Krškega v Brežice in Anton Bulovec z Brda v Ljubljano. Sodnimi pristavi so imenovani avskultantje gg. Oskar Dev za Brdo, dr. Gregor Krek za Ljubljano in dr. Fr. Pompe za Krško. Kranjski deželni zbor je v tajni seji sklenil ugoditi prošnji deželnega blagajnika gosp. Dragotina Žagarja za umirovljenje in priznavajoč popolnoma njegovo več kakor štiridesetletno, zvesto, neutrudno in odlično službovanje, mu določil pokojnino III. plačilnega razreda 3. vrste v znesku 3600 K. Naj bi vrli rodoljub dolgo in veselo vžival počitek po tako dolgoletnem zaslužnem delovanju! — Učitelja gg. Štef. Primožič in Jos. Armič v Ljubljani sta te dni napravila sposobnostni izpit za poučevanje gluhonemih otrok. — Sodni pristav v Logatecu gosp. dr. Stefan Kraut je imenovan okrajnim sodnikom istotam. — Gosp. Ivan Šket, pravni praktikant pri celjskem okrožnem sodišču, je imenovan avskultantom. — Gosp. Karol pl. Stral je imenovan za svoje zasluge, katere si je pridobil za vodovod v Stari Loki, častnim občanom starološkim.

— **Učiteljske premembe.** Stalno nameščene so bile na sedanjih svojih mestih učiteljice gospodične Ana Lampret v Trati, Marija Antončič na Črnem vrhu in Marija Praprotnik v Zg. Krki. Nadučitelj v Idriji gosp. Leopold Punčuh je premeščen na Vrhniko, učiteljica v Krškem Marija Bezlaj je premeščena na Vič, učitelj v Olševku gosp. Andrej Rape je imenovan nadučiteljem v Smledniku, učitelj v Mokronogu gosp. Edvard Bohinec pa je premeščen v Ribnico.

— **Srebrno poroko** praznoval je one dni gimnazijski ravnatelj in občinski svetovalec gospod Andrej Senekovič. Še na mnoga leta!

— **Zdravniško poslopje v Toplicah** se je te dni na slovesen način blagoslovilo in izročilo svojemu namenu.

— **Provokacija.** Z Notranjskega se nam piše: Sekundarni vlak Št. Peter-Ljubljana je imel prošli teden svoj stroj okrašen s frankfurtsko zastavo, kar je na slovenskih tleh očitna provokacija. Razmere pri južni železnici so čimdalje boljše in čudimo se res, da dopušča vodstvo svojim služabnikom taka izzivanja.

— **Dekadence na Gorenjskem.** Pri letošnjem novičenju v radovljiškem okraju bilo je potrjenih le 22,5 odstotkov mladeničev, ki so stopili v vojaško dobo. Kje so krepki Gorenjci? Svoj čas prihajali so iz tega okraja, imenoma iz Bohinja in Doline najčvrstejši korenjaki.

— **Iz Št. Jerneja** se nam poroča: Vsled nenormalnega vremena je v naši fari obolelo do sedaj nad 50 otrok šolarjev za nadušljivim kašljem. Zaporedoma umrli so že štirje otroci. Kašelji uboge otroke skoraj omami, da se kar na tla zgrudijo in postanejo kar črni v obrazu.

— **Zanimiva obravnava.** Vzkljeno sodišče v Ljubljani se je te dni bavilo z principialno zanimivo zadevo. Okrajni komisar gosp. dr. Stadler pl. Wolfersgrün je pred kratkim s svojim avtomobilom na državni cesti srečal voz, s katerim so se peljale štiri osebe. Konj se je splašil in padel z vozom in z ljudmi vred v jarek. Vzkljeno sodišče je izreklo,